

Danes se ne bojim

ove + 15 ne

Zbornik Pohorskega in Čepovanskega pesniškega odklopa

Danes se ne bojim svetlobe

Zbornik Pohorskega in Čepovanskega pesniškega odklopa

Urednik: Franci Novak

Avtorji:

Patricija Dodič, Martina Fridl, Gregor Grešak, Janko Keček, Jana Kolarič, Tomaž Mahkovic, Branka Merhar, Franci Novak, Željko Perović, Ana Porenta, Vesna Šare, Sara Špelec, Helena Zemljič

Fotografije: Tine Dolžan, Janko Keček, Franci Novak

Oblikovanje in prelom: Franci Novak

Založila:

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti, Velike Lašče
KGD Reciklaža, Sveta Trojica

Dostopno na: www.pesem.si

www.pesem.si

www.kgd-reciklaza.org

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194(0.034.2)

DANES se ne bojim svetlobe [Elektronski vir] : zbornik Pohorskega in Čepovanskega pesniškega odklopa : (avgust 2014, maj 2015) / [avtorji Patricija Dodič ... [et al.] ; urednik Franci Novak ; fotografije Tine Dolžan, Janko Keček, Franci Novak]. - El. knjiga. - Velike Lašče : Zavod za razvijanje ustvarjalnosti ; Sveta Trojica : KDG Reciklaža, 2015

ISBN 978-961-93577-3-6 (Zavod za razvijanje ustvarjalnosti, pdf)

1. Dodič, Patricija 2. Novak, Franci, 1969-
281712384

KO SEM SPALA, SEM *lumarila*
BEDIM NEUGNANO

Danes se ne bojim

Sve tle sve

Zbornik Pohorskega in Čepovanskega pesniškega odklopa
(avgust 2014, maj 2015)

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti,
Velike Lašče

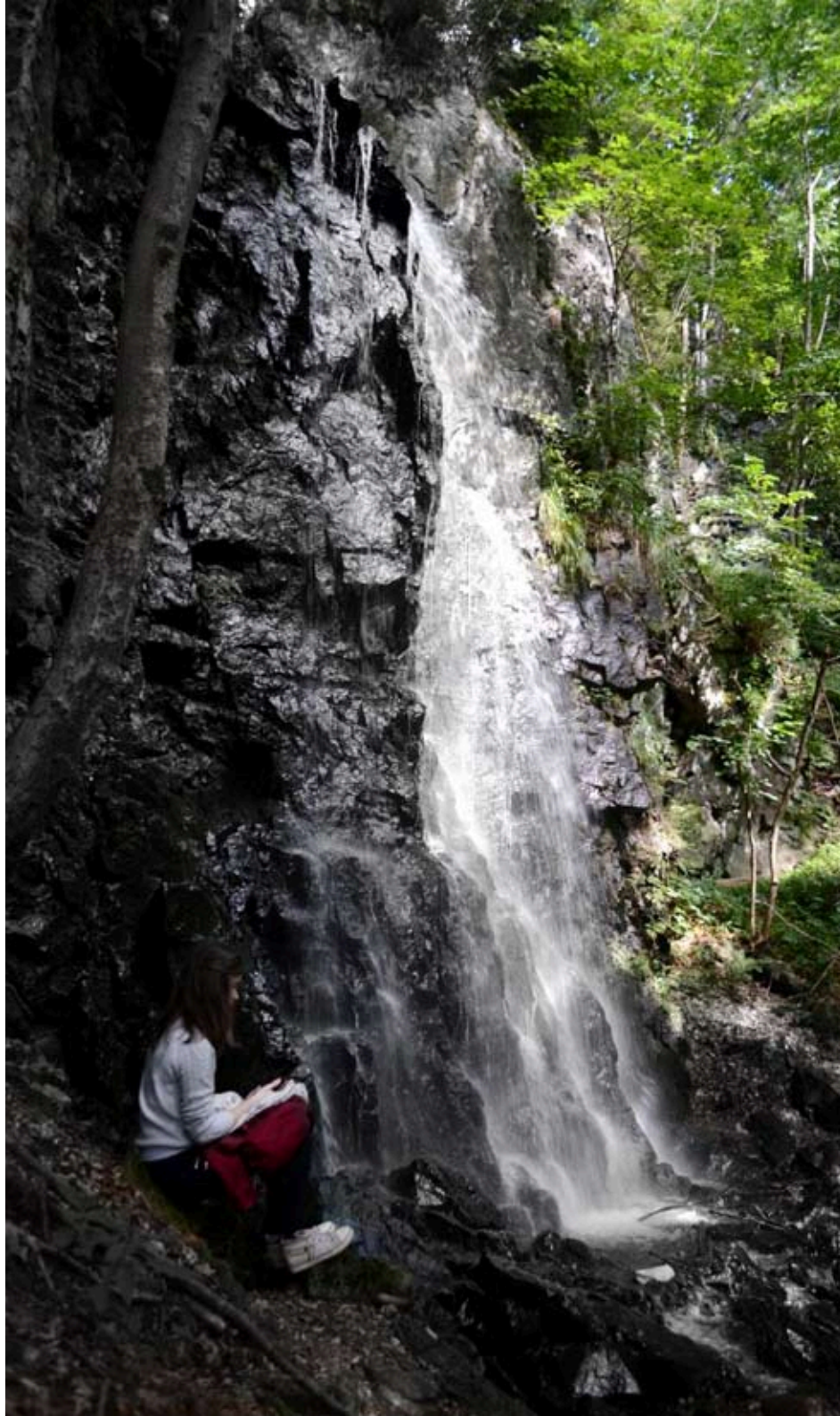

KGD Reciklaža,
Sveta Trojica

Kazalo

Pesniki	5
Patricija Dodič	6
Martina Fridl	11
Gregor Grešak	15
Janko Keček	18
Jana Kolarič	21
Tomaž Mahkovic	27
Branka Merhar	32
Franci Novak	34
Željko Perović	39
Ana Porenta	42
Vesna Šare	47
Sara Špelec	53
Helena Zemljič	59
Skupne čepovanske	73
Skupne pohorske	84
Izzivi za odklapanje	90

Pesniki

Fraktalne misli
kačjih pastirjev
in njihovih potovanj.

Patricija Dodič

Omara *(barvna pesem)*

Deviško bela omara srkam v svojo notrino
Otroško domišljijo, kolena starke, ki si sezuva spomine,
Nasmeh črnolaske konkubine in
Prisesljivost tvojih vlažnih ust.
Črnolesna omara vabim v svojo notrino
Neskončne tolmane zenic in opalno svetlobo nočnih valov,
Bežne sence, ki drvijo v sanje in ven.
Rdečinitna omara zapiram vase neizmerljivost strasti,
Izpiram krvničke iz strjene krvi,
S sivko omamljam izkapljanost ran
In gola telesa zazibam v sen.
Narcisna omara zabljam v globine
Gugajoče misli drobnih deklet,
Vse pobože hrbtni strani dlani,
Rezgetavi smeh mladih nomadskih nevest
In ljubkost vesoljskih lističev in gob.
Zelenolistna omara ližem vase
Neštete upe mladih žena, ki pošiljajo v svet lastno podzavest,
jabolčne olupke in kratke nezdepilirane noge.
Modrošarenična omara čaram v notranjost
Dolge zenovske ome, jasnino, ki veva iz tvojih blagih oči,
Vzradoščenost ob krčih orgazma,
Uvide v mnogotere tukaj in zdaj.
Sarijevska omara odplesujem vase mamljive gibe arabskih princes,
Indijske dišeče paličice iz najdražje sandalovine,
Fraktalne misli kačjih pastirjev in njihovih potovanj.
Oblečena v barvo odrpote omare, ne vem, kako biti, da nisem in sem,
Če hočem in vem?

Razpršljivost *(vstavljena pesem)*

Vijolična razpršljivost rojeva plesalce.
Rojeva viteze in polne skodelice smeha,
Oprijete poljube in oči, izgubljene v porah objemov.
*Osamljeni jezdec poskuša s hrapavimi dlanmi in masko čez obraz
razložiti nekaj takega, kot je fikcija.*
Nekaj takega, kot je povez.
Kot je šopek modernizma in butara drvi.
Kot je strmo ostrešje, ki je takšno zato, da padeš navzgor.
Ali ti danes v žilah pojejo ptiči?
Ali sanjariš o njej, osamljeni kobilu, brez podkev in uzd?
Ali iz razgretih nozdrvi sopariš strast?
Ali si štejeta rebra, na stegnih kaplje znoja in grivasti smeh?
Ali osamljenost zdrži iz mednožij,
Če z njo osedlaš drugo hrbtišče?

*Osamljeni jezdec poskuša s hrapavimi dlanmi in masko čez obraz
razložiti nekaj takega, kot je fikcija. (Helena Zemljič)*

str. 67

Čepovanski odklop *(razgledniška pesem)*

Dvolitrška steklenica Sntntn medicine
Povzroči nešteto kapelj dobropočutja.
Razkoščiči vesoljni potop
In vešče v zelenilu aaaahha
Sedajo na Sarino torto, ki je močna,
Kot je močen njen ruski napev.
Ne, pesniki ne vozijo in ni važno, zakaj.
Ne, pesniki ne mahajo s prvomajskimi zastavicami in
ni važno, zakaj.
Ne, pesniki pač so. Zablubljeni tiščijo skupaj,
da bi čim dlje podaljšali besedne sprehode.
Svoboda je knjiga brez hitrosti, pravi Preac.
Pesnik je knjiga brez hitrosti, laja čepovanski ovčar,
Ki mi polži levo uho, ko ga počoham za njegovim
desnim.
Sntntn diši še dolgo zatem.

Male skrivnosti *(neodklopljena pesem)*

Prinesel si vrtico, ovito v zlat papir. In knjigo o malih modrostih.
Moč besed "to prvič počnem". Prinesel si viski
v rumenem kartonu. In jabolka iz doline, škropljena, saj veš.
Med tremi hrasti, obuta v mrak, sva capljala. Se tipala po
kotih duše. Med ostrimi kamni sva iskala svetišče, kjer bi
drug drugemu stikala sence. Si odprla oči. Na penis si
potisnil moja usta. In tretji dan je bog ustvaril ... strast.

(Wada, Založba Amalietti & Amalietti, 2014)

Prebivalec zemlje,
ki kljubuje njeni
cirkularnosti.

Martina Fridl

*

Lasten
Mario G.
v božjem srcu
ob polni luni
prebavlja
zaradi očitkov vesti.

Porcelanasto krhek
roker
v kozarcu z vinsko tršico
v prejšnjem življenju
kosi travo
zaradi črne luknje.

Cinik *(pesem iz definicij)*

Kdor zbira cin ...
nekdo, ki kotrlja nike, da bi prišel do ci ci ci ci
do.

Prebivalec zemlje, ki kljubuje njeni cirkularnosti.

Jaz?

Tisti, ki preceja informacije skozi nihilizem.
Nesrečnež.
Duševni abstinent.

Jaz?

Lahko se poreže na svojem lastnem jeziku?

Jaz (ignorira pregriznjen jezik)?

... samo tri drobne črtice, da dobiš cenik (ki je danes aktualnejši).

Jaz?

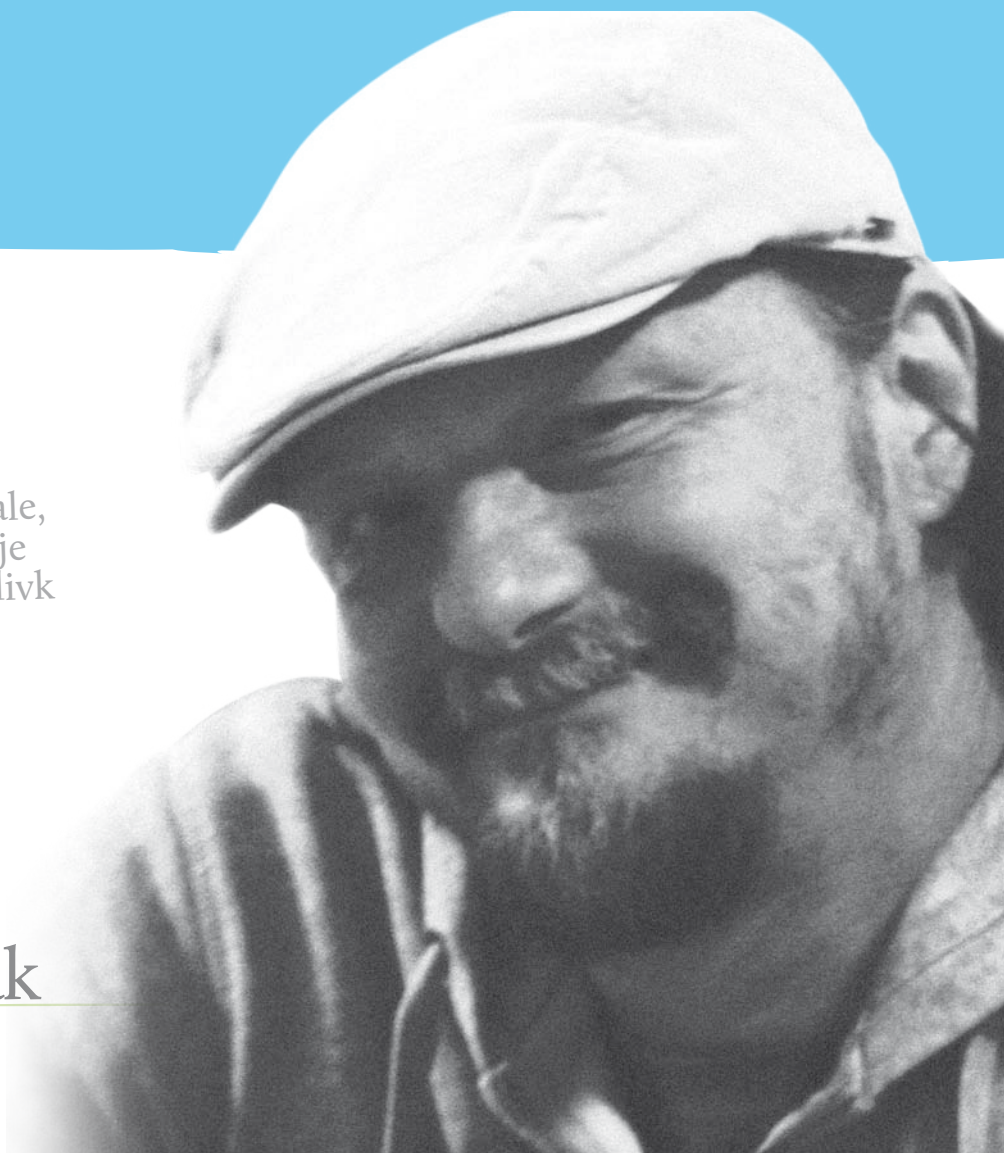
Jaz.

Mokri trenutki *(sprehajalna pesem)*

Zastrašujoče luže se dvigajo nad diamantnim blatom.
Na cmokajoč most padajo gnile kapljice.
Ostra drevesa boljčijo v razraščen slap,
lesena mavrica pa prosjači zavetja med starim prščem.
Deroč kamen išče razpoke v zglajeni vodi,
kjer žuboreč mah kreira zeleno vertikalno.
Bistra praprot duši osvežujoče skale,
igrivo listje na tleh pa umira.

Kakšne sence so se zbirale,
ko sem nosil tvoje poletje
v naročje drugih ptic selivk

Gregor Grešak

Pada (*sprehajalna pesem*)

Kimajoče bilke,
kristalni okraski pasje trave,
srebrne leče na listih detelje,
temnozeleni mah,
polakirane skale,
svetleča se cesta,
cmokajoči čevlji,
na stegna prilepljene hlače,
na prsih polzeč tekstil,
polizani mezeči lasje,
ko nad mano še naprej
gre in gre.

* *(vstavljena pesem)*

Kakšne sence so se zbirale,
ko sem nosil tvoje poletje
v naročje drugih ptic selivk,
ko sem bil še človek
brez oblike in modrosti,
brez velikih idej in majhnih smeti.

Bilo jih je več, kot sem jih utegnil prešteti.
Prihajale so v vrsti in stegovale jezik,
čakajoč na obhajilo in blagoslov.
Pa sem jih zavrnil, iz objesti, iz ponosa,
iz verig.

Zapisal sem jih v knjigo, ki nosi pečat iz žleda in krvi.
"In zdaj gledam na ljudi, kot revež na obresti."
Daleč od njih kujem svoj kis
in svoje pojemajoče katarze,
svoje veselje do pepela
in do majhnih kovinskih ptic, ki žvenketajo
pesem plehkega platonskega pridigarja.

... in gledam na ljudi kot revež na obresti. *(Sara Špelec)*

str. 57

Lahko bi
počival v plastenki,
krstili bi te
za Zalo ali Odo.

Janko Keček

Slap Skalca *(sprehajalna pesem)*

Mačkasta,
neobrita,
bruhaš podnevi,
bruhaš ponoči;
bruhaj naprej,
da ne zmanjka čudakov,
ki hodijo občudovat
tvojo vztrajnost.

Potok *(sprehajalna pesem)*

Lahko bi
počival v platenki,
krstili bi te
za Zalo ali Odo,
dali bi ti ceno,
ti pa tečeš anonimno,
zastonj umivaš
gozdna tla,
padaš, se drobiš,
znova sestaviš
in tečeš dalje,
ne da bi sploh vedel,
kam in zakaj.

Tu zibelka je, kjer se čas spočenja,
občutim vodo, ki iz oblakov kroži,
po večnosti se srcu več ne toži ...

Jana Kolarič

Jaz – nejaz *(sem/nisem pesem)*

Bila bi
zelená z belimi pikami, ker je kot travnik cvetoči;
in ne
bela z zelenimi pikami: zasneženo dvorišče, posuto z drekcí kokoši.
Bila bi
šlapa, ker kot otrok šlampasta bit' nisem smela;
in ne
salonar z ostro peto, ki v njem se s hojo muči zafnana frčafela.
Bila bi
verbalni ježek, ker se z bodicami le brani, nikogar pa zares ne rani;
in ne
trakulja, ker ne maram, da me kdo v želodcu nosi, lepo vas prosim!
Bila bi
šipek, ker je dober v čaju, lep za šipo v vsakem hipu;
in ne
kopriva, ki ne pozebe, saj me pogosto rado zebe.
Bila bi
bolero, ker je lahko tudi oblačilo;
in ne
rok, ker je vedno omejen (in včasih povezan s prisilo).
Bila bi
martini, ker se mož piše Martinec;
in ne
traminec, ki je le anagram od (glej zgoraj) Martinec.

Bila bi
ura, ki ve, kdaj je pet minut pred krizo;
in ne
metla, ki mora bit' že po službeni dolžnosti svinjarijam blizu.
Bila bi
kuharska knjiga sladkarij za otroke (z recepti na dosegu roke);
in ne
enciklopedija debela, ki si zaradi teže brez zveze probleme dela.
Bila bi
velika noga, da bi na njej živela udobno;
in ne
jetra, preveč obljudena s tipi, ki gredo name hudobno.
Bila bi
evforija (brez razlage dobra fora, varovalna skorja);
in ne
depra – depresija (ni lušno biti pod nivojem morja).

Slap skalca *(sprehajalna pesem)*

(cikel 3 sonetov)

I.

Cop-copa mi korak, želján odklopa
od zoprnij turobnega vsakdana,
hlepeč po vsem, kar mi bo dušna hrana,
v tišini po stezici gozdni stopa.

Glej, koča, ki jo mrzli čas je izropal,
in modri zvončki s kitami bršljana,
in dež – jetnik je struge tobogana –,
beg v skalni skok ... šum ... hrum ... in copa-copa.

Slap misli, ki hrumeč mi v duši dirja,
jo osvobaja, čisti in pomirja.
Z očmi vsrkavam vase vso lepoto

in si priznam, da rabim jo. Samoto.
Bolj ko šumí, tem slajša je tišina,
za mé opojna bolj kot glažek vina.

II.

Zelena soba. Prha izpod stropa,
ki, večna, v tisoč kapljicah se peni,
ko pada po tej strmi skalni steni,
mi temni pohorski jo gozd odstopa.

Povsod je les. Oprema radodarna.
Na tleh pa črna prst, mahú preproga,
a skrbno pazim, kam naj pade noga,
saj pot do nje je divja in nevarna.

In tu, prav tu, najamem stanovanje,
cekin srcá mu dam za najemnino.
Ker slap ne ve za pojem »varčevanje«,

nenehno toči mi iz žil svežino,
kisik razdaja, ki ga v žejnih pljučih
spreminjam v verz v zelene sobe luči.

III.

Zavese stkane iz listnega zelenja,
tapete: praprot, kapljice na koži,
in širim rob, ki ga rutina oži,
in duh lovim pradavnega življenja.

Tu zibelka je, kjer se čas spočenja,
občutim vodo, ki iz oblakov kroži,
po večnosti se srcu več ne toži ...
Vso hišo za ta kotek rajski menjam!

Slovesa hip. In že nazaj se vzpenjam
iz Skalce trdno-sivega ostenja
v vsakdanjo stvarnost, ki jo prah prekriva

in je kot skala, a drugače – siva.
Še fotka, da bo za arhiv, spomine.
Poskusim dati v žep, kar nujno mine.

Zemlja brnja,
roj spominčic,
vodovirje spod brežine

Tomaž Mahkovic

Okoliško razmočena *(sprehajalna pesem)*

Zemlja brnja,
roj spominčic,
vodovirje spod brežine
in omamljenec, ki rine
glavo pod bučeči slap.
Solza smreke otrdela,
češnja v bukovju vzcvetela,
vs svetlikajoča vzbrst
In nje roka v pobožljaju
trav in cvetja v mokrem maju.
Asfaltirana zarezala
se v nezkončnost ur razteza ...
Vodi naju v svet tišine
čepovanske kamenine.

Barvna (*barvna pesem*)

Zlata barva ognja,
barva veličine,
barva kraljev
in krušne peči.
Rdeča barva ognja,
barva strasti,
barva ljubimcev
in utihlih nočnih ur.
Modra barva ognja,
barva moči,
barva kovačev, vojščakov
in čarnih sanjarjen srca.
Bela barva ognja,
barva skrivnosti,
barva druidov,
svetiščnih deklet in oddaljenih zvezd.
Oranžna barva ognja,
barva nemira,
barva popotnih ciganskih voz
in plesov menad.
Črna barva ognja,
barva gorja,
barva oglja
in duš tavajočih v temi.

Izganec ali Pesem s ščegetavčkom *(vstavljena pesem)*

Kanih izgnan molčim,
da se zven zasaja v noč
in se trmasto zaklepam
v jezik ptice v preletu sanj.

Molčim, da se zven zasaja v noč in se trmasto zaklepam v jezik. (Vesna Šare)

str. 52

Razglednica *(razgledniška pesem)*

Čepovanski pesniški odklop
se enači z zelenilom,
z močno torto,
s kapljicami medicine,
z dvema litri sntntna,
z veščo v haikuju
in z vesoljnim potopom.
P.S.: Pesniki ne vozijo v dobro počutje,
saj so že tam.
Aaaahhh ...
SMO tam.

Mimobežna

Prijatelj moj,
ne rabim več peresa
in meča ne,
ne konja, ne kraljestva.
Zdaj našel sem v prostranosti sveta,
kar imenuje se – Midva.

Vešč :-) haiku

odškrnek kruha
preide krhka vešča
v iskanju luči

tišina, ki v
slapu buči,
odzvanja,
kriči

Branka Merhar

A black and white portrait of a woman with short dark hair, looking thoughtfully to the left. Her hand is resting under her chin. The background is split into a blue upper half and a white lower half.

* *(sprehajalna pesem)*

tišina, ki v
slapu buči,
odzvanja,
kriči,
trga besede
neizrečene,
v ustih
okus nikotina

Up. Polj-
up. Na polju
suhe rože, krhke in krušljive,
socvetja, ki se drobijo,
ko jih primeš v roko.

Franci Novak

Vodnjak *(sprehajalna pesem)*

Kamen, pločevina, rja
in mah.

Stari vodnjak –
temna globina, dna
ni videti, le rob
mokrega neba.

* (vstavljena pesem)

Sem dolgo upal in se bal,
kaj je up in kaj je strah, se spraševal.
So le besede? Miselni koncepti?
Le predstave, igre uma? Miselni
objekti, zatrjujejo budisti. (Pomisli nanje
in jih odmisli.) Brez strahu ni upanja?
Brez upanja ni strahu?
- Strahonada, je rekel Ž. Perović.
- Stranh, je rekla Pika Nogavička.
Up, brez-up, obup.
Suhe rože, ki trepetajo v vetru.
Besede na tankih, suhih steblih.
Straaa – ah, ah. Stran. Stran
v neki knjigi.
Up. Polj-
up. Na polju
suhe rože, krhke in krušljive,
socvetja, ki se drobijo,
ko jih primeš v roko.
Besede? A zakaj –
tako resnične?
Življenje, kot je?

Sem dolgo upal in se bal ... (France Prešeren)

Olje *(barvna pesem)*

V steklenici
olivno zeleno
morje,
gosto kot kri.
Notri
sinjemodro nebo,
in plod, ki pada
iz odprte krošnje
kot zelena solza.
Rjav odblesk jeseni
na mirni gladini,
ki se kot utekočinjen
čas počasi izliva
skozi sajasto črno
grlo steklenice
na deviško belo
porcelana
in skače z lista na list
solate
kot prelivajoča se
pisava.

Julij *(neodklopljena pesem)*

Visoko zgoraj se razteza žvižg kanje,
steblo sonca, ki se drobi v nešteto suhih listov.

Notri so pojemajoče daljave in okus po golih
vrhovih hribov. Nebo je ogromno, lebdimo

v sinje modrem sadežu s svojimi molitvami.
Neki oblak pripluje do konice drevesa, potem

se iztanjša in izgine. Zemlja je velik metulj
peščene barve, ki zamahuje s pisanimi krili.

Ležimo na skalah in smo piščali, na katere
nekdo igra, smo risbe na belih kožah kamnov.

Molitev nas razblinja znotraj, v prsih,
da se čutimo kot stebila v gozdu stebel,

kot vžigalice v gozdu vžigalic; stopamo po
steptanih poteh v pleteže sončnih mozaikov

in zelenih senc, ko debele kaplje svetlobe
padajo z dreves na tla in na gola ramena.

Z naših teles se dvignejo slepeča sonca:
vžigamo se, neslišno, brez glasov, prasketamo.

(Otroštvo neba, Mladinska knjiga, 2011)

če bi lahko bil odtenek
najtišjega glasa,
bi ti morda uspelo biti tudi
bilka

Željko Perović

Suženjska *(sem/nisem pesem)*

če bi lahko bil odtенок najtišjega glasa,
bi ti morda uspelo biti tudi bilka,
ki letne čase sluti, preden se rodi, morda
sandal stopala, ki predolgo čaka nate, sled
zadnjega pasjega pogleda, senca
sle Urškinega obrata, akord njenega
poslednjega koraka ... pod črto zapisa,
globoko nad mejo prisebnosti, kjer
srebaš roso z grškega kopita, pa se le
vsipljejo listi s peres slepega očesa
(žgoče besede zлагаš v brezimne sklade
in molče tuliš, kot pač tulijo
sužnji časa)

Ognjišče *(sprehajalna pesem)*

vetronom v žilah je pogнал
zelenenje, letošnje vrabce
je že grel puh jader, ko si,
z njihovim dihom v svojem,
spet prišel k slapu, ki prši
z granitnega čela, Skalca,
koliko duš si že uročila,
oči napojila, si mrmral
ob tobačnem kadilu in zrl
v svetišče z belo kopreno,
in potem nič besed,
tudi pri odhodu ne, koraki
pa so ostali tam, kot
toliko krat tam in tam, kot
na dvorišču tistega doma,
kako se mu že reče, ki si ga
zdaj zopet obiskal, kjer ste
uročenci doživljali ekstazo
v lirskem odklopu, in znova
ugotovil, da tisti ogenj tam
še vedno gori

Smo oblaki pod soncem,
z raztegnjenimi koraki
prestopamo knjige, ki nam
ne pustijo spati.

Ana Porenta

Hoja *(sprehajalna pesem)*

Če ne moreš ven,
greš iz sebe.
Duh izletuje na vzhajajočih meglicah
nad kraškim gozdom.
Kar gre, v obzorje.
Kar hočeš, si lahko.
Oblak nad Laščkom,
nad Čepovanom, Idrijco, Gorico.

Požrtni sivi premešani vodni stvor.
Iz tebe sika rumena svetloba,
med kapljami večče odbojev,
ki se grbijo skozi prizmo hoje.

Raztrgan, katatoničen korak.
Vsipa se na poganjajočo koruzo.
Vsak čas se bo ulilo.

In smo *(vstavljena pesem)*

Dolgolasi otroci *ležimo na skalah* kot mah,
kot poganjajoče zeli med terasastimi useki.
Smo oblaki pod soncem, z raztegnjenimi koraki
prestopamo knjige, ki nam ne pustijo spati.
Naše ogoljene odeje so pokapljane z igličjem.

Ne mislimo.

Zaznavamo skodrano travo na rebri za našimi hrbti,
lom sušice in potrkavanje na veje v krošnji
med njenim padanjem.
Zelenilo nam krči sence,
da se lepimo v izrekljive končiče
in smo piščali, na katere nekdo igra:

smo ribe na belih kožah kamnov,
skorja okrog skupnega srca,
ki utripa vroče,
kot lava pod pepelom.

Ležimo na skalah in smo piščali, na katere
nekdo igra, smo risbe na belih kožah kamnov. *(Franci Novak)*

str. 38

* (*sem/nisem pesem*)

Jaz nisem trobelika,
sem materina dušica,
kmečka lastovka:
drobna silhueta na platnu neba.
Sem prebrisana hči,
ki ne verjame v usodo
zakletih princes.
Sem knjiga, ki hlepi po branju,
svinčnik, ki mu pohaja ostrina,
pot, ki je še nihče ni prehodil
in sandal, ki objema korak.
Zjutraj sem grenka kava,
čez dan brbotav vrelec,
ki vsiham na večer.

Ampak sem.

* (*sprehajalni pesmi*)

Zdi se, da nekdo hodi za mojim hrbtom.
To niso drevesa, ker ona hodijo
s koreninami prstov, pogreznjena v mah.
To niso praproti,
ker one šelestijo v vetru z rjavečimi jeziki.
To niso radožive ptice,
ki se kopajo v kotanji.

To je človek,
ki gre pod slap.

*

Kako teče beseda,
kako se izliva,
kako pretaka,
dolbe okljuke
(in v meni počiva).

Kljuka besed je tišina.

Imeli smo drevesa,
globoko in brezčasno
kopali
jarke in žuželke,
predli čolne in luči

Vesna Šare

Pridi, deklica (*sprehajalna pesem*)

Pridi, deklica, z menoj,
trate so rumene in steze ošiljene.
S polnimi očmi iščejo
čar privihanih kril
in razcvetelih nog,
da bi obarvale
kapljo, ki polzi v dih,
da bi špricnile
v usta mladih brez.

Ne boj se, deklica,
ne boj se vlažnih rož na glavi,
s podplati božajo dlani
razprtih sanj
in drsljivih lic,
da bi razgalile
vročino, ki poje nočem,
da bi polizale
slad z naročja hrastov.

Lonec *(barvna pesem)*

Rumeni kot polž,
naveličan rumenih sledi.
Rjavi kot misel,
zaprta v rjavo jabolko
in pokrita z rjavo pestjo.
Zeleni kot brezpotje,
ki čepi osamljeno
in raste v zeleno noč.
Črni kot noht,
v katerem so zapisani
črni zametki sveta.
Beli se kot preproga,
ki je padla nedolžni kurtizani
z belega telesa.
Modri kot starec
pod modrimi ostanki veselja,
ki je skočilo v modrino praznine.
Zlati se kot okostje,
ki leži v moji zlati kletki
in zahteva zlato svobodo
odprte lobanje.

Čas brez devic *(vstavljena pesem)*

Našli smo gozdove v sebi,
okroglo in debelo
hodili
skozi mrak in vlago,
nosili hribe in vodo,
polagoma
v čelo slekli bit,
zadeli filozofijo,
da je obstala
kot vaba za metulje
na dlani devic,
ki so preskakovale luže
brez škornjev,
brez gozdov.
Imeli smo drevesa,
globoko in brezčasno
kopali
jarke in žuželke,
predli čolne in luči,
hitreje
v koraku slekli misel,
spoznali sad,
ki je sedel
kot past za čas
v gnezdo iz vej,
ne da bi vedel
za nas
brez devic.

Zadeli smo filozofijo v čelo,
našli smo bit, okroglo in debelo. (Zmelkoov)

Razglednica *(razgledniška pesem)*

zeleno te vidim
sntntn
močna torta narekuje
dobro počutje
aaaahh!!!
zeleno te čutim
vešča
v dveh litrih
sredi vesoljnega potopa
kjer pesniki ne vozijo
sediš
in medicina so kapljice
iz tvojih kril
ki krilijo v prihodnost
in vlečejo
zrno prahu
iz poslednjega očesa

Prehod *(neodklopljena pesem)*

stopam iz pesmi
vse dežuje
le jaz ne

na vratih moški
z mrkim suknjičem
prižiga navdihe

molčim
da se zven
zasaja v noč
in se trmasto
zaklepam
v jezik

Brezbesedje. Vodotožje.
Potopim se ti
v mednožje.

Sara Špelec

Čepovanski cikel *(sprehajalna pesem)*

(Čepovanček)

*

Postarana hiša,
košarkarski koš za okras,
veter pa poljublja
pramen njenih las.

*

Nekaj modrega je v zraku:
modro smeh zažubori ...
Jaz pa v črnem se sprehajam
skozi čepovanske dni.

*

Samo še kilometer
in pesem bo spomin.
Čepovan prekrije
tabla za Tolmin.

*

Brezbesedje. Vodotožje.
Potopim se ti
v mednožje.

Sntntn?!! *(barvna pesem)*

(Barve Sntntna)

V sinjem Sntntnu so svinjske oči,
v oranžni obrvi blodinka leži,
Bušman nariše mu sivkasti pramen,
kane na lice še zlato – pa amen!

To ni Sntnt – možak je drugačen!
Z razvratno rumenim ušesom miglja,
razžrt od plamenov srebrni v moji kamri,
zeleno, ki ljubi škrlatno, sesa!

Sntntn je večglasno soglasniško stanje duha.

* *(vstavljena pesem)*

Še malo, pa grem v svojo smer.
V meni zahaja poljub.
Za oknom lega večer.

Za oknom lega večer. *(Željko Perović)*

Pesniki ne vozijo¹ *(čepovanska groteska v nekaj stavkih)*

Za mizo so zbrani pesniki, ki, nekateri zdolgočaseno, spet drugi zgroženo, poslušajo Sarino pesem.

- SARA (prebere pesem in gre na toaleto).
- BRANKA (Željku):
Pa kaj Sara bluzi? To že ni Sntnt, no!
- ŽELJKO (zmajuje z glavo):
To sploh ni najhuje, najhujša je njena poezija! Aaaahhh!
(V obupu seže po rakiji).
- TINE: Nea mi govori, jaz jo moram vsaki dan poslušat. Nujno rabim medicino! Hm, čakaj, a ni bilo tega 2 L?
(Željko in Tine nazdravita).
- FRANCI: No, no, ne bodimo prestrogi, pesem morda res ni kaj prida, je pa bila močna vsaj njena torta!
- PATRICIJA: Ma ja, no, saj je bilo kar dobro ...
(Si popravi kapico).
- TOMAŽ: Ja, bejbi, dokler ni tega prebrala, je počutje bilo res dobro. Hm ... Dobropočutje ...
To bom uporabil v naslednji pesmi!
- VESNA: Ma ja, njena pesem bi lahko bila metulj, pa je samo ena monasta veščca!
- ANA: Ja, zelenilo je spremenila v sivilo ...
- HELENA: Zdaj vem, kako zveni vesoljni potop!
- GREGOR (s francoskim naglasom):
Oui, njeni verzi so kapljice konca ... Merde!
(Iz rok mu pade jajce, iz katerega se izvali Sntntn).
- SARA (si na stopnišču prepeva):
Pesniki ne vozijo, ne, ne vozijo ...
- OSTALI (z grozo zrejo predse).

^[1] Naslov je izposojen iz Sarine čepovanske asociacije.

Življenje v filmu

(neodklopljena pesem)

Nič hudega sluteč
sprehajam se po cesti
in gledam na ljudi
kot revež na obresti ...

Glej, ta je lep,
ta zanimiv,
a oni je zaseden!
Naj še poslednjič se ozrem:
prav vsak je greha vreden!
Kako je lepa ta gospa
in njena hčerka tudi!
(Gospa, pardon,
pa vendarle:
so to res vaše grudi?)

Kako sem sama ...

Nič zato!
S to družbo se ne trudi.
V ta njihov svet,
kot mignil bi,
bo trčila reklama.

Pohorska *(retrospektivna)*

Žgečkali smo te po kamnitih podplatih,
se igrali s tvojimi oblinami,
zastrupljali s prebivalci,
rdečili zeleno kri,
uglasbili tišino,
poklanjali mačke,
zalivali s humorjem,
rakijo,
sumljivo večerjo,
žicali s poezijo
in upali,
da je ni premalo.

Nekaj ikeban je še ostalo.

In kaj bi moral reči
opazovalec brez korenin
črt in presledkov Hočem
te od znotraj s črevesjem
razsutim po tleh Vse ostalo
je sežgano v peči Zloženo

Helena Zemljič

Sozvočja *(sprehajalna pesem)*

Zdaj razumem zakaj pesniki umirajo mladi
Mrtva drevesa so zložena v krog Pišem ti
sms - kratko sporočilo da boš vedel kje
me pobrati V jarkih bodo vijoličaste rože
in spomnil se boš na dom Še sreča da je
cesta ravna in ne vidim navdiha Posnamem
fotko Ohranim nekaj gigabajtov ozkega
spomina in ignoriram oblake ki prinašajo
luknje v zraku Še lahko diham Stopim
na stran Pravkar sem si rešila življenje
Moj obstoj je poln junaških dejanj in zdaj
vem zakaj pesniki umirajo mladi Sonce
ne more pasti skozi dežnike

To je pesem z luknjo v strehi

Sem modernizirana Črke lahko
slikam s tehniko kaligrafske
pisave in se smejim zastarelim
metodam pretvarjanja verzov
iz kave Hodim vštric sama s seboj
Matram se Noge samodejno
vklopijo mačjo hojo čeprav
ni nikogar ki bi me gledal Inspiriram
se To je tako kot bi zložil drobovje
na asfalt in iz njega razbiral
prihodnost - občasno zabavna zadeva
Vsekakor bolj od transkripcije
ptičjega ščebetanja v petje
Vsakih pet minut kliknem sinhroniziraj
in po čudežu najdem signal Zdaj lahko
le še upam da me bo zaznal kdo
iz druge galaksije

Kam gre voda, ko je umazana?

Cigaretni dim mi filtrira
zrak poln cvetnega prahu
in mirno lahko napolnim
pljuča z nesnago ki se
prilagaja mojemu drobovju

Lirika v trenutku crkne
voda se razlije v kanalizacijo
in kanalizacija je moj navdih
Šele ko vidiš ti je jasno
da ni logike brez blatne reke

Struga je zgolj odblesek
mrtvega peska Pod gladino
začutim alge To je tudi vse
modre rože so že prejšnje leto
v protestu zapustile dolino

In tretji dan je Bog ustvaril ... strast *(vstavljena pesem)*

I.

Potiskam se vase Hlastam
za tvojo brado in tresem
rahle besede po pesku da bi
postale večje in dosegle
ostale pesmi ki jim nekaj
manjka Nekaj ti manjka
Rdeča nit se je izgubila
v četrtkih Moji prsti
brez črnega laka ohlapno
visijo nad stenami časa
In kaj bi moral reči
opazovalec brez korenin
črt in presledkov Hočem
te od znotraj s črevesjem
razsutim po tleh Vse ostalo
je sežgano v peči Zloženo
po paradigmah kaosa
ob Velikem poku ki je
uničil priložnost In potem
Bog in zgodba in prostor
ujet v tretji dan ko sva ustvarila
strast

In tretji dan je bog ustvaril ... strast. *(Patricija Dodič)*

str. IO

II.

Tvoji prsti se izgublajo
v meni Režeš skozi pore
in ustvarjaš nove prostore
No more No more! Dlake
se brezsravno združujejo
v Babilonske stolpe Rasteva
Širiva svoja obličja nad
noge in ritnice in usta
ljubezenskih pesmi Ližeš
mi besede iz prsi moji
poskusi pa bledijo v
predpotopne evangelije
ki segajo čez odtise
na kozarcih kjer piše

da je Bog ustvaril Adama
po podobi strasti in je Eva
utelešenje hrepenenja

Zasteklitve *(barvna pesem)*

Skozi belo okno
so golobi modri
in letijo nižje,
kot bi smeli.
In zeleno steklo
sveti ovalno, zaobljena
ženska brez klobuka
pleše po robu in
razbija meje okvirja.
Travniki se prepletajo
z drevesi in rdeče
okno kaže notranjost,
razbolela kolena in
željo po tekoči glasbi.
Skozi belo okno
so njene oči rjave
in resnica se nežno zvija
pod tvojimi prsti. Videti
je blizu ... dokler črno steklo
ne odbije odmeva
njene pesmi.

Natančno poročilo s kraja nesreče *(razgledniška pesem)*

Bilo je tako, da je najprej
prišla večča in sedla na kruh.
Nekdo se je vprašal, če je možno
biti le voznik v lastnem avtomobilu,
a se je pogovor hitro zaključil
z močno torto in vsesplošno ugotovitvijo,
Kantovega nivoja, da pesniki ne vozijo.
Smo bili natanko minuto tiho, samo toliko,
da se kapljice spravijo na papir. In potem
zelenilo in mahanje z rokami in aaaahhh!!! -
Sntntn je pojedel vse liste papirja! Vesoljni
potop je zmetal na mize ša zadnjo avtocenzuro,
medicina pa je obtičala v kozarcih. Takle ...
pa imamo ... kup zmedenih pesnikov, avto
med drevesi in krace, ki jih je nekdo samoljubno
(kot bi neka čudna rastlina vplivala na dobropočutje)
poimenoval za pesmi.

O ljubimki modrosti *(neodklopljena pesem)*

priznajmo si
v strogi logiki si le predmet moje ljubezni
in potemtakem bi morala biti ljubezen prepovedana
ker je jasno da ljudi ne smemo uporabljati le kot
sredstvo za doseganje svojega cilja
z grajenjem lastnega jaza v tujih očeh
ker so moje očitno premajhne in preveč
natiščane z drugimi neznanci

priznajmo si
na tej točki
so le stavki in povedi in odvisniki tisti ki štejejo
vejice so tiste ki vzpostavljajo red
da dobimo na koncu obliko logične indukcije
konjunkcije deduktivnega argumenta
ki ne dopušča nobenega dvoma

priznajmo si
romantika je razpadla na koščke
le osamljen jezdec tam poskuša
s hrapavimi dlanmi in masko čez obraz
razložiti nekaj takega
kot je fikcija

Jaz sem *(sem/nisem pesem)*

... oranžna zavesa, ki odkriva & zakriva poglede
na sončne zahode, ki prihuljeno čakajo noč.
Smreka, ki nekaznovano prebada oblake
in čaplja, ki na eni nogi opazuje cel svet.
Sem blues, ki se je zlil v morje,
zvok salonarjev v zapuščenih cerkvah.
Padam in padam in padam ... (sem padec)
Alica v luknjah čudes.
In padam in padam in padam ... (sem padec)
whiskey, ki strmoglavlja v kozarce.

Sem svinčnik, ki vse to zapiše,
izbriše in napiše na novo.
Jezik, ki halucionira besede v ustih,
jih zaplete in proti koncu začuda pravilno prebere.
Sem Poletlje brez moških,
ko ob redkih trenutkih utelešam samo sebe.
In včasih pričakovanje,
da mi ne zmanjka besed.

Rojstnodnevna *(sem/nisem pesem)*

Povedala sem ti ...
tega ne smeš imeti na sebi, ko pridejo!
Bi rad, da v florescentno rumeni skačeš ljudem v oči?
In tokrat ne bodi tak psiček,
bodo še mislili, da te hranim z briketi.

Poleg tega pa letos nočem nobenih novih japonk,
saj veš, kako so prepisne ...
In 50 odtenkov sive? Larifari izkoriščen za samozadovoljevanje
zdolgočasenih žena.
Pa tudi nobenih intelektualnih mi ni treba nositi.
kaj si vendar mislil, ko si mi prinesel tistega Akakija,
da imam fetiš na plašče?
In nobene nove manikure, misliš, da si moji nothi želijo
biti neštetokrat prebarvani?

In zapomni si ...
letos nočem, da pridejo še tvoji -
same kislice so, ki me vlačijo po zobeh.
Aja, da ne pozabim ... iz seznama za trgovino izbiši Šveps -
brezbarven je, pa še poln zraka.
Tudi narodno-zabavno odpovej,
naveličala sem se vedno istih dveh ritmov.

In veš kaj ... odstrani vse ure.
od tiktakanja me bo še kap!
In dragi, brez rojstnodnevnih čestitk, prav?
saj veš, kako upanje napizduje ljudi ...

Sprehod *(sprehajalna pesem)*

I-2-I-2

hodiš

Zgodba o dečku in modrecu, ki mu ponudi žličko olja.

"Oglej si grad," mu reče. "Plačal boš toliko, kolikor kapljic boš izgubil."

I-2-I-2

hodiš

pozorno spremljaš korenine pod nogami

Pazi, kamen! Pazi, storž!

spolzko

spolzko

storž

I-2-I-2

hodiš

smreke bežijo mimo

relacija vzpon-padec

slišiš slap ... ali avtocesto (nikoli se ne ve)

I-2-I-2

stop

v tišini se naučiš poddržati vejo

vzdih

čakaš, da pljuča opazijo razliko

I-2-I-2

spet

slišiš slap ... ne, to ni avtocesta
15 min navzdol in 30 navkreber
smreke bežijo mimo
polil nisi niti kapljice
tla tla tla
slišiš slap

I-2-I-2

hodiš

navzdol
navzdol
stopnice
splozko
spolzko
storž

I-2-I-2

stop

slap
korak
spotik
olje na tleh

"Koliko moram plačati za ogled?"

Skupne čepovanske

FIKCIJA ni začetek NEFIKCIJE,
~~ta~~ AMPAK KONEC fikcionalnosti,
ki ME PRIKLEPA NA grudi
te ŽENSKOSTI IN ME posepa,
grobo RAZDELI IN ZALIŽE
MOJE SESKE Z LOPATASTIM GNEVOM
BREZSROJA. VKOPLJE SE VAME,
ZARIJE-NAVZNOTER, NEMOTENO SVOJE
OPRAVI, čisto PRITLEHNO RAZSTAVI
SLINASTO KOPITO, ZGLEEDNO
potlači KOPITLJAVOST ZAVESTI.
NAKAR VŽGE TURBO. POTEM
POTLAČI ŠE MRGOLENJE ČASA, ŠKRBAVOST
besed. ZAŠIJE USTA MOKRIM
KONCEPTOM NEVEDNOSTI IN
LOJALNOST RAZUMU. PIZDA! SKRAJNI
KONČIČ razgraja MOŽGANSKE
SINAPSE TODA, JOJ! NI RESNICE
V POZI, NOBENEGA OKUSA ...

Fikcija ni začetek nefikcije,
ampak konec fikcionalnosti,
ki me priklepa na grudi
te ženskosti in me posepa,
grobo razdeli in zaliže
moje seske z lopatastim gnevom
brezsrdja. Vkoplje se vame,
zarije navznoter, nemoteno svoje
opravi, čisto pritlehno razstavi
slinasto kopito, zgledno
potlači kopitljivost zavesti.
Nakar vžge turbo. Potem
potlači še mrgolenje časa, škrbavost
besed. Zašije usta mokrim
konceptom nevednosti in
lojalnost razumu. Pizda! Skrajni
končič razgraja možganske
sinapse. Toda, joj! Ni resnice
v pozi, nobenega okusa ...

Ko sem spala, sem lunarila o
brezmejnem veselju in brezljunju
z zavestjo o koeksistencialnosti.
Ah, človek, pogan!
Strihnin je zdravilo za
želodčne rane, četudi nima vejice,
kar pomeni konec! Četudi ima
strihnin, lekadol, substral,
se mrakoma zadre predte, uniči
prekomejnost sedanjika, zarine
v sebstvo časa, pomete
z zmrzaljo in gladi strdke
okončin. Pretegnila mu je obrv,
zažgala brezpogojnost dihanja,
zgneta okostje. Postoj! Jaz
bedim neugnano, jaz se brzdam,
stojim velikoobratno v mehurčku
kolonjske teletine.

KO SEM SPALA, SEM LUNARILA O
BREZMEJNEM VESOLJU IN BREZLJUNJU
Z ZAVESTJO O KOEK-SISTENCIALNOSTI.
Ah, človek, POGAN!
STRIHNIN JE ZDRAVILO ZA
ŽELODČNE RANE, ČETUDI NIMA VEJICE,
KAR POMENI KONEC! ČETUDI IMA
STRIHNIN, LEKADOL, SUBSTRAL,
SE MRAKOMA ZADRE PREDTE, UNIČI
PREKOMEJNOST SEDANJIKA, ZARINE
V SEBSTVO ČASA POMETE
Z ZMRZALJO IN GLADI STRDKE
OKONČIN. PRETEGNILA MU JE OBRV,
ZAŽGALA BREZPOGOJNOST DIHANJA
ZGNETA OKOSTJE. POSTOJ! JAZ
BEDIM NEUGNANO, JAZ SE BRZDAM,
STOJIM VELIKOBRATNO V MEHURČKU
KOLONJSKE TELETINE.

DANES SE NE bojim svetlobe,
NEJASNOSTI IN OKOVJA! Prdim
svobodno POD ODEJO! VARIM
oklep, poln JEZIKA, OKUSA KARDAMOMA - ČESA? Nima NAGELJNOVIH ŽBIC! NIMAŠ OGNJIČA. IMAM! KAKORKOLI, VEDNO TI PREPOLNOKUSNEŽ, SLADOKUSEC, ZOBOTREBAČ IN PREPOTREBNIK. PREBODE TE MISEL - SPIZDITIS V KORENITIS! JEBENTI KROGLICE KISIKA, JAO, PA MOLEKULE VODE, JAO, PA DAJ ZAGON ČLOVEŠTVU! VZGON POIZKUSA NAJ ZAGORI V ŠIROKOGLASNEM ODMEVU! DANES JE PLOMBA nesmiselna, DANES SE MI TRGA UHO, NOS PEČATI IN USTA TREPETAJO!

Danes se ne bojim svetlobe, nejasnosti in okovja! Prdim svobodno pod odejo! Varim oklep, poln jezika, okusa, kardamoma – ČESA? Nima nageljnovih žbic! Nimaš ognjiča. Imam! Kakorkoli, vedno ti prepolnokusnež, sladokusec, zobotrebač in prepotrebnik. Prebode te misel – spizditis v korenitis! Jebenti kroglice kisika, jao, pa molekule vode, jao, pa daj zagon človeštvu! Vzgon poizkusa naj zagori v širokoglasnem odmevu! Danes je plomba nesmiselna, danes se mi trga uho, nos pečati in usta trepetajo!

Sntntn sije poševno na
podložne mandarine. Z malo
radovednosti srečnih naključij
ustvarimo novega, mu
dodelimo piedestal in prebarvamo
dlake. Kosmatež neugnani!
Kakorkoli zavesten, čemi tiho
na obodu. Prilezeš in protezo
natakneš skozi luknjico
zasanjano, okoli vrtička, ki
sezuva njegovo bit, pljuva
mavrico čez zaplanke zaplankane,
razvlačuje vesolje, kaloričnost
pomaranč opisuje z žvrgolenjem
kolesarja brez morale (!), ker
sntntn zarisuje vesoljno papagajščino
čez preprostost tišine in
brezčasnosti, suženj lepoti,
košati pesniški paradoksljaj.

SNTNTN SIJE poševno na
PODLOŽNE MANDARINE. Z malo
radovednosti SREČNIH NAKLJUČIJ
USTVARIMO novega, mu
DODELIMO PIEDESTAL IN prebarvamo
dlake. KOSMATEŽ NEUGNANI!
KAKORKOLI ZAVESTEN, ČEMI TIHO
NA OBODU. PRILEZEŠ IN PROTEZO
natakneš SKOZI luknjico
ZASANJANO, OKOLI VRTIČKA, KI
SEZUVA NJEGOVO BIT, PLJUVA
MAVRICO ČEZ ZAPLANKE ZAPLANKANE
RAZVLAČUJE VESOLJE, KALORIČNOST
POMARANČ OPISUJE Z ŽVGOLENJEM
KOLESARJA BREZ morale(!), KER
SNTNTN ZARISUJE VESOLJNO PAPAGAJŠČINO
ČEZ PREPROSTOST TIŠINE IN
BREZČASNOSTI, SUŽENJ LEPOTI
KOŠATI PESNIŠKI PARADOKSLJAJ.

Vrtiček sadja LEŽI PRED DOMAČO
grojnico in SANJARI O KUPU
dreka sveže POSTLANE ŠTALE.
POTEM - ničnost Čista POEZIJA
NEČISTA KOZMETIKA, BIOGNOJ ŽENSK
BREZ SUPERPIPSA BIO-SHIT KVAZI
-BLABLABLA! - In KONČNO, RESNIČNOST!

VRTIČEK SE VRTIČKA SAM,
ZLAGOMA PRERAŠČA SAMOEKIPASTO
SLED, AJA?! NOV PRODUKT FB
SLADOLEJENOST NOVOMEDIJSKE NOVINARŠČINE
ORJE POKORŠČINO IN ŽVEPLENOST
PRAVIH DOMOBANCEV, ki DOMUJEJO
V MEDOKONČINAH KOSOVELEGA JAJCA.
BOJ ZA ZELENJAVO. VRTIČEK ŽIVI
RAZUZDANO, SE OBNAVLJA SAMORODNO,
SE KOSTENI (HAHAHA!), HVALI
DRUŠČINO PLEVELA, RAZRAŠČA NESKONČNO
NAZAJ V MINIATURNOST.

Vrtiček sadja leži pred domačo
gnojnico in sanjari o kupu
dreka sveže postlane štale.
Potem – ničnost. Čista poezija.
Nečista kozmetika, biognoj žensk
brez superpipsa, bio-shit kvazi
– blablabla! – In končno, resničnost!
Vrtiček se vrtička sam,
zlagoma prerašča samoelipsasto
sled. Aja?! Nov produkt FB
sladolejdenost novomedijske novinarščine
orje pokorščino in žveplenost
pravih domobrancev, ki domujejo
v medokončinah Kosovelega jajca.
Boj za zelenjavo. Vrtiček živi
razuzdano, se obnavlja samorodno,
se kosteni (hahaha!), hvali
družčino plevela, razrašča neskončno
nazaj v miniaturnost.

ZELEN, KOSMAT

ČEROVANSKI PASTIRČEK

OPOLNOČI

V MATERNICI

SNIFA

KER BI RAD

HIRANIL GOLÖBE

→ MRLJUCKAV
PAJAC
OB URI NAVDIHA
V MEDSVETJU
PREVRAČA KOZOLCE
KER JE ZMANJKALO
NAVDIHA

mrljuckav
pajac
ob uri navdiha
v medsvetju
prevrača kozolce
ker je zmanjkalo
navdiha

PODUHOVLJEN
IN PRESRAN
OB VEČERNI ZARJI
V AVTOPRALNICI
LIŽE MENTOL
BOMBONE
KER GA JE STISNIL

poduhovljen
in presran
ob večerni zarji
v avtopralnici
liže mentol
bombone
ker ga je stisnil

ljubek
kraljevi norček
davno
na sredini treh
(svrbi)
se praska
iz navade

LJUBEK
KRALJEVI NORČEK
DAVNO
NA SREDINI TREH
SVRBI
SE PRASKA
IZ NAVADE

brezidejni
pesnik
v prazgodovini
brli
presneto zori
zaradi lepotnih pik

BREZIDEJNI
PESNIK
V PRAZGODOVINI
BRLI
PRESNETO ZORI
ZARADI LEPOTNIH PIK

OZVOČEN
DAN
TISTEGA KRVAVEGA VEČERA
NA ŠTRMACU
POPIVA IN POPISUJE
DA BI ŠEL V
MIRU NA ČIK
PAVZO

ozvočen
dan
tistega krvavega večera
na štrmacu
popiva in popisuje
da bi šel v
miru na čik
pavzo

NEIZPODBITNO NEOSEBEN
RUMENONOŽEC
MARSY-KDAJ
NA LIVADI
MENJA VAROVALKE
V ŽUPNIŠČU
DA BI SE SPOMNIL

bradat
škratek
v brezčasju
na vrhu gore
peče cveteče kostanje
iz samohotenja

BRADAT
ŠKRATEK
V BREZČASJU
NA VRHU GORE
PEČE CVETEČE KOSTANJE
IZ SAMOHOTENJA

neizpodbitno neoseben
rumenokožec
marsy-kdaj
na livadi
menja varovalke
v župnišču
da bi se spomnil

IDEALISTIČEN
PESNIK
OB JUTRANJI KAVI
NA 15. AVENIJI V N.Y.
BREZVEZE
DA NE BI OSTAL SKRATKIM

idealističen
pesnik
ob jutranji kavi
na 15. aveniji v N. Y.
brezveze
da ne bi ostal s kratkim

kakšen?
kako? kdaj?
kje? kaj
dela? zakaj?

VERIŽNA PESEM (Branka, Željko, Gregor, Franci, Patricija, Tomaž, Helena, Vesna, Sara, Tine, Ana)

Izhodiščni verz:

{ Prazna zelenka na mizi pred mano stoji. }

Vsa zelena. Kaj se mene boji?
V meni ogenj gori,
zatorej bom rimal še jaz na ta večni iiii,
potem pa naj Vesna zrima na a.
Kaj misliš, da ne zna?

Prazna zelenka nam polnost pove.
Čprav dolgo hodi, nikamor ne gre.
Potegne iz tebe vso moč,
dokler ne kličeš Na pomoč!
Le kaj naj s tabo, zelenka draga?
V Čepovanu čaka te žaga.
Imajo žago – tu je industrija!
In to naj bi bila poezija?
To zelenko moramo izkjučit
in na sntntn se priključit.
In kaj bomo zdaj?

Ker je prvi maj,
bomo zelenko priklicali nazaj,
bomo kaj iz nje spraznilo
in v ekstazo se vrnili.
Zdaj!
Na ta, isto drugačni kraj -
s Pohorja v Čepovan.

Za 1. maj se čutim izzvan,
proslavljat se odpravljam že cel dan.
Hvala bogu, to zelenko imam
in jo ponujam radovoljno naprej,
v sntntnovo domovanje brez mej.
Kjer se skače, divja in smeji ha ha.
Kjer se na rimo res spozna.
A ne tako kot jaz.
To ni noben poraz!

A bi lahko končali z zelenko?

Želel bi si jo mladi Simon Jenko,
zavidal bi mu jo tudi France Prešeren,
ki je v tem slučaju zelo primeren -
da sprazni to zelenko
in nadaljuje s pečenko,
da bi končno nekam prišel
in kakšno dobro bejbo zadel.
Zato naj tršica nadaljuje,
ki ob zelenki se spakuje.

JAJCA

KO SO VE LOVEŠA

V MEDOKONČINAH

ČEPOVAN = ČEŠPO UN

(medjedilne iztrganke iz pogovora, zapisovaka Ana, izgovarjalci Branka, Željko, Gregor, Franci, Patricija, Tomaž, Helena, Vesna, Sara, Tine)

To je obetavno. Ja, od Betovna.

Padu mi je, moj piščanec.

Te pa ga še enkrat natakni.

Ti si zaključla, jaz si bom pa še ene tri vrgu na žar.

A to resno govorite al je metafora?

Ne, metonimija.

Bikovka sem. Bikovega tiča obtežijo in potem spletejo in to je trše kot pendrek. Če ti kdo reče krava, reci: kako si uganu?

Pri nas zgoraj rečemo haklih, pri nas spodaj pa aklih.

H se izgubi iz ta zgornjih do ta spodnjih krajev. Moraš priti do dna, da greš lahko navzgor.

Blagor se ti, ki imaš rojstno hišo.

Nam so ukradli rojstni kraj, ker so nas šibali v porodnišnice.

To je kraja rojstnega kraja!

Zdaj sem pogruntal sistem.

Boš še sirni fundi? Ne, ne, jaz to bolj iz sočutja.

Čutim tvojo iskreno goljufivost.

Beseda je prevod misli.

A lahko misliš brez besed?

So že ugotovili, da je jezik bolj uporaben za razmišljanje kot za komunikacijo.

Če je vesolje neskončno in je možnosti nešteto, obstaja verjetnost, da že vse obstaja: na primer roman z naslovom Kozarec v kaminu (ki je parodija na Ognjeni kelih), zato ga ne bomo napisali.

Cista POEZIJA

»Bejbi, mava midva pivo,«
jo povprašal je igrivo.
»Ni več piva, stari moj.
Mene, dragi, pij nocoj!«

(pesem za uprizoritev, premierno sta jo uprizorila Tomaž in Sara)

Skupne pohorske

Utemeljen
kunec
v Narniji
na zadnji dan svojega
življenja
pometa oblake,
ker se boji teme.

Zarjavel
predsednik
v žarilni nitki
ravnokar
čepi na biseru v školjki,
ker ne ve vprašanja.

Zaljubljen
drekobrbec
v hiši nasprot' sonca
v vsakem odsevu
onanira,
ker so psihopatska nagnjenja
premočna.

Elastičen
nečimrnež
v RTV bazenu v antiki
kopira Cankarja,
ker nima živcev.

Visokoležeč
Mahatma Ghandi (dober človek)
za sedmimi gorami
na vsak Gospodov dan
preklada drva,
ker bi rad rešil svet.

kakšen?
kako? kdaj?
kje? kaj
dela? zakaj?

Neandertalska
melona
na literarnem večeru
za tri kašlje
hrani mačke z ostanki večerje,
ker ima hladilnik.

Ljudožerski guru
pod uro na železniški postaji
vsakokrat zgodaj popoldne
zre v usmiljeno blato,
ker mu ni dala.

MINIATURNOST.
NAZAJ

Sestavljenke iz definicij

RESNICA je ...

Tisto za romani, pesmimi in človekom je verjetno strašna slika, črna luknja v kuhinji. Resnica je kresnica, ki je izgubila K, peresnica, ki je izgubila PE, relativnost v preoblečeno laž. Ali je alternativna resničnost zmagovalna laž?

Branka Merhar

Geslo: Porenta

- 1) Ljudska definicija:
Blond sončica.
- 2) SSKJ:
Tista Ana z Dolenjske - dobra pesnica; gospa učiteljica, ki piše pesmi.
- 3) Iz kulinaričnih zapisov:
Ena taka porova omaka, oz. manj natančno, nekaj rumenega za pojest.
- 4) Iz muzikoloških priročnikov:
Predhodnica trobente.
- 5) Iz postmodernističnih priročnikov:
Artistično bitje. Asociacija na polento.
- 6) AMZS brošura:
Renta car brez povračila stroškov.
- 7) Filozofski priročniki (gl. Hannah Arendt, Izvori totalitarizma):
Izvira iz parlamenta?
- 8) Zen budizem:
Ta človek, ki se premika po Renu, in zliva z reko s povodnim zenom v sebi.

Sara Špelec

PEPELNIK

Predmet, v katerega ugašam cigarete, spreminjam v smetišče izgorelih želja.
Sinonim izgorelega denarja leži v tvojih ustih.
Drugo ime za žaro -
(mrtev si)
Pokopališče čikov v pepelu -
(mrtev si)
Vse skupaj si ti -
najbolj prekopano arheološko najdišče v big brotherju slavnih.
Vidim te.
Moja moška pepelka,
tvoja usta, ko te poljubljam.

(Si le še kup pepela,
moj štiridesetletni spremljevalec.)

Helena Zemljič

Prisluškovanja (iztrganke iz pogovorov, zapisovalka Ana):

PRVA KAVA

(Sara, Tine, Jana, Ana)

Jaz je ne bom niti sladkala, tako je dobra.

Stran s sladkorjem!

Jaz pa si jo bom sladkala.

O, ne! Čemu?

Iz navade.

Odvadi se je!

Jaz bom malo mleka. Po dugem.

Kako po dugem?

Po dolgem času.

Jaz ne bi to rekla, to je ta nižja štajersščina.

A, bejži.

Nekaj slišim.

Ja, zdaj bi pa že lahko kdo prišel.

To so Štajerci.

KOPIŠNICA

(Branka, Željko, Jana, Sara, Janko, Ana)

Okljuk? Okljuka? Okljuk. Okljuka.

To je pa dubleta.

Veš, kako je to lepo.

To je za v pesmi uporabiti.

Prvič čujem.

Ampak po Modru jih ni tako malo.

Moder in moder je dubleta.

Janko in Janko imata enak naglas.

Tonemski.

Obedelovali me bodo kot material.

Cel večer jih bom morala poslušati, že spet.

Čez pol urce.

Čez 30 minut.

PISATELJ

(Martina, Helena, Sara, Željko, Branka, Janko, Jana, Ana)

Pomislil sem, v gostilni za šankom, da bi pisatelj pisal glasove in zgodbe, ki jih tam govorijo.

Pisatelj je valovka med šankom in bralcem.

Pisatelj je smetar, ki pobira ostanke in jih reciklira.

Jaz danes ne mislim. Imam intimen odnos s pisateljem.

Čakaj malo, zdaj smo na definicijah.

Jaz sem Martina, to je moja mala senca.

Odpustim ti, ker si blond.

Pisatelj je droben tisk za blondinke.

Politika je pa ... đumbus.

A imate kaj za pisat s sabo?

To so osnovni pripomočki.

Avtocenzura ...

Čuj, Ana, presed se, če misliš s takimi.

Tiho bodi, ne morem se avtocenzurirat!

TELEPATSKO ŠEPETANJE

(Martina, Helena, Sara, Željko, Branka, Janko, Jana, Ana, lastnik koče)

Dovolite, da vam to preberem s svojim eteričnim glasom, mogoče je to edino vredno. Zrakomlat za vnebohod.

Amaterski žitni krogi ... Narediš jih tako, da skočiš s padalom, zapičiš količek, s špago narediš krog in potem te helikopter dvigne v nebo.

Katjuša, dol pridi k meni malo!

Zakaj pa muzike ne narediva?

Tudi Predin je bil nekoč lačen.

Katjuša! Katjuša, ej, ej, Katjuša!

Na visoki strmi breg.

To so medvedje šape, veš.

In so še sveže, glej.

Sntntn je večgalsno soglasniško stanje duha.

Ne čujem.

Tak potihlo govorite, mi Pohorci smo bolj glasni.

KAKO SMO UMRLI IN PREŽIVELI

(Martina, Helena, Sara, Željko, Branka, Janko, Jana, Ana)

Ob polnoči bo nastopil Sntntn.

Meso je bilo najbrž pokvarjeno.

Najbrž bosta preživel Sara in Martina, nič nista krivi.

Jedenje mesa je bilo prostovoljno.

Klobase so bile mnogočasno pogrete, zato to ne bo zaradi klobas.

Imamo napade smeha. To je prvi znak zastrupitve.

Željko je brižno stopil po razkužilo,

morda bo Tine preživel, ker se je prerazkužil.

Janko se ni razkužil.

Točno so vedeli, kaj počnejo z nami.

Mogoče je bil ta šnicelj napačno vzgojen.

Zaupajmo domači litrski medicini.

Bomo potem umetno dihali na daljavo.

Avtocenzura pri dihanju.

Ajde, da se razkužimo!

Joj, nekaj sem začutila!

Dokler čutiš, je še v redu.

Ko bomo šli v ogenj,

ko bomo hodili po žerjavici,

ko se bodo zdravila in strupi

v mediju našega telesa borili,

se bo ukrivil prostor in čas.

Preživel bomo črne luknje.

Lahko ti je slabo od aspirina, jebiga.
Ti misliš na gobe, pa te napade en navaden zrezek!
Je kdo bral Tibetansko knjigo mrtvih?
Ne, jaz sem brala samo Knjigo mrtvih, notri so recepti.
Umrlemu duhu se postavljajo bariere,
ki jih mora premagat, da se prebije do točke razsvetljenja.
To traja 49 dni.
V pošastih moraš spoznat prijatelja.
V šniclu moraš spoznat prijatelja.
Zdaj bom začela slepo pisat.
Si reinkarniranka?
Ne, jaz sem konvertiranka.
Če ne znaš lepopisja, poskusi s slepopisjem.

Pravilno, zakaj bi se prehladila?
Se gremo tisto igrico?
Vidve začnita, ki sta artikulirano razsvetljeni.

Tvoje telo je polje kontrapunkta,
če vzameš še eno zdravilo na drugo že vzeto.

Samokontrola se sliši tako nemško.
Samocenzura pa latinsko.
To je vendar mrtev jezik!

Čez par ur bomo vsi govorili latinščino.

PESEM
je rakija, razredčeno vino!
Tisto, česar ni.
Absurdna bolečina
nedoživetega:
veter, ki se vseeno premika.
Je tok, ki zbuja občutek
resonance besed:
vesolje v besedah
in besede v vesolju.

Ana Porenta

SNTNTN S I J E

Izzivi za odklapanje

IZZIVI za ODKLAPLANJE

Nisem tršica, čeprav modrujem in hvalim in ukazujem in oporekam. Sem izzivalka za pesniške odklope, ki so v resnici priklopi na pesnenje. Takele izzive smo se šli na Pohorju in Čepovanu - in ker so bili nekateri na obeh odklopih, so se pojavljale stalne (udomačene delavnice) in tudi nove, ker kdo pa bi pisal vedno z istim žarom na isti izziv?

IZTRGANKE IZ POGOVOROV

Je v izgovarjanju kaj poetičnega? Najbrž, če govorijo pesnice in pesniki. Ujamem pa ne vsega, ker včasih tudi kaj govorim. Pišem in pišem in iztrgujem besede iz dialoga in iz pozabe. Drugi rečejo, da jih kradem in jih bom zavedla v COBBIS. Kar naj govorijo, dokler ne pišejo ;)

EVANGELIJ PO SNTNTNU

(To sta izrekli Helena in Martina, ko sta videli vse zapise obeh let - te igre si nisem izmislila, poznam jo iz otroštva, in ne vem več, kdo mi jo je predstavil in sem se jo že takrat strašno rada igrala.)

Ta igra ima strukturo:

Kakšen?

Kdo?

Kdaj?

Kje?

Kaj dela?

Zakaj?

List potuje v krogu in vsak zapiše odgovor na eno od zgornjih vprašanj (na vsak listek zapiše odgovor na drugo - naslednje vprašanje po vrsti). Ko zapišeš svoj odgovor, list zapogneš, da tisti za teboj ne vidi, kaj piše na njem. Igra se konča, ko je na vseh listkih napisan odgovor na zadnje vprašanje (Zakaj?). Tako dobimo naključna sporočila, ki so pogosto smešna, vedno pa (vsaj strukturno) logična. Ker so evangelijski sporočila, se povsem strinjam s preimenovalkama stare igre z novo(tvorjenko).

ZELEN, KOSMAT

ČEPOVAN S KI PASTIRČEK

Opolmoči

V MATERNICI

SEM / NISEM (iskanje identitete skozi zanikanje)

To je bila najdaljša vodena vaja na Pohorju. Vsak od udeležencev si zapisuje najljubše podpomenke slišani besedi in zapiše tudi, zakaj mu je tako pri srcu (npr. ptič, ker lahko leti). Vodja delavnice počasi niza samostalnike, kot so:

žival
rastlina
barva
predmet
obuvalo
ples
glasba
slika
pijača
jed
knjiga
počitnice
nakit
...

Tako dobi vsak seznam svojih najljubših stvari. Sledi seznam neljubih, po istem vrstnem redu in prav tako z razlago (npr. oranžna, ker me prežarči).

Vse to je pravzaprav šele material za ustvarjanje. Sledi samotno pisanje in črtanje in kombiniranje pesmi o sebi, ki si / nisi, si vse hkrati in vsakega malo ...

SPREHAJALNA PESEM

To je izziv, ki ga v vsakem okolju rada ponavljam. Sprehod, namenjen pesmi, naj poteka v tišini, tudi če se odvija v raztegnjeni skupini. Ti, ki hodiš, spremljaj, glej, božaj, čuti. Prepusti se pokrajini, zvokom, vsemu videnemu in domišljjskemu, vsemu različnemu in navideznemu. Hodi, dokler te ne zaobjame, potem se ustavi in piši, spet hodi, skiciraj, kracaj. Ko se vrneš, boš bral in krčil in prestavljal. Ko hodiš, zajemaš. Ko se vrneš, zgradiš. Včasih dodam prepovedano besedo (v Čepovanu je bil to dež, saj je skoraj ves čas padalo) – prikaži in ne poimenuj.

BARVNA PESEM

Barve nas navdihujejo, včasih za izziv uporabim slikarska dela, fotografije, prozo ..., v Čepovanu sem izbrala pesem Miroslava Košute Barve dreves. Na posebnih listkih so ustvarjalci izžrebali enega od zapisanih samostalnikov (npr. omara, sntntn, olje, lonec ...). Vsak je stvari položil v svoje palete pisanja in tako so nastale barvne pesmi.

VSTAVLJENA PESEM (pesem s citatom)

Potrebujemo nekaj vsebinsko zaokroženih verzov iz pesmi (lahko je iz poznane pesmi, lahko je iz pesmi avtorjev, ki sodelujejo v delavnici ...). Odločim se, da bo vsak napisal tak verz na listek in da ga bomo izžrebali - le kaj je vsakemu od nas namenjeno? Tuj verz, s katerim se spoprimeš, morda zahteva od tebe miselni preskok, menjavo pozicije, osebe, časa, kraja, strukture pisanja ... In kaj narediš? Empatično pustiš, da te preplavi in ga pestuješ in je kot seme, iz katerega vznikne nekaj novega. Pusti, da te preseneti, da se razraste v novo celoto. In ne pozabi označiti citiranega dela v tvoji novi pesmi ter njegovega avtorja.

NIZANKA (nizanje besed)

Sedimo v krogu, vsak ima pred seboj list. Listi krožijo v skupini. Na en list lahko napišeš le eno besedo, pri čemer štejejo tudi najdrobnejše (k, h, v, o, s ...). Vsi ves čas vidijo, kaj so napisali tisti pred njim. Pišeš, kar ti pade na misel. Ohranjaš le razumljivo strukturo. Konča se, ko je konec papirja. Odbito? Pa še kako.

RAZGLEDNIŠKA PESEM

Na list vsak zapiše ime kraja, nato list kroži v skupini in vsak od udeležencev nanj napiše asociacijo na ime ali kraj. Vsak nato napiše razglednico iz svojega kraja in v njej uporabi vse besede, ki so jih nanizali ostali. V Čepovanu smo se šli različico tega izziva, ki ga rada uporabljam tudi v drugih literarnih delavnicah - besede, ki jih je morala vsebovati razglednica, so bile:

kapljice
zelenilo
vešča
sntntn
pesniki ne vozijo
vesoljni potop
dobropočutje
močna torta
medicina (2 l?)
aaaahhh!

PESEM IZ DEFINICIJ

Definicije po Borisu A. Novaku (Oblike sveta, Ljubljana: Mladika 1991, str. 30) so pesniške oblike s skrajno jedrnatim izrazom, pri katerih skušamo "s svežim jezikom in humorjem iztrgati stvari iz železnih navad vsakdanjega razumevanja in uporabe ter jih ugledati kot živa bitja, vredna čudenja in radosti." (Prav tam, str. 30)

Tako si na list zapišemo vsak svoj samostalnik in listi krožijo v skupini, vsak na prvo besedo zapiše asociacijo, misel, definicijo. Ko dobiš nazaj list s svojim samostalnikom, skušaš povezati vse, kar so zapisali soigralci v strnjeno celoto (brez odzemanja in dodajanja ne bo šlo), v pesem iz definicij. Še posebej me veseli, da se zdaj lahko za neizčrpno braje, čudenje in (so)ustvarjanje naslonimo na Definicije Borisa A. Novaka, pesniško zbirko, ki je izšla 2013 (Goga, Novo mesto).

Poleg pisnih izzivov smo se srečali tudi s pantomimo (prikazovanje naslovov knjig) in govornimi igrami (verižna pesem v krogu, asociacije, verige besed ...).

Upam, da sem z opisom izzivov, še bolj pa s pesmimi, ki so jih zapisali avtorji, vsi skupaj navdihnili koga od bralcev, ki je nedvomno tudi sam ustvarjalec, da jih bo preizkusil na lastni koži in odprl kaka simpatična vrata v svojo novo pesem. Sicer pa naj se nam naslednjič pridruži.

Ko bom imela še malo več časa, bom napisala obširnejši priročnik, so mi naročili moji ljubi soodklopljenci.

Ana Porenta

po + ča 21 KOPITLJAVOST ZAVESTI.

Čerovan, maj 2015

Pohorje, avgust 2014

